

nikere med deres medlemmer og bidrage til den demokratiske debat.

Vi finder det dybt beskæmmende, at man med den såkaldte afbødningspulje lægger op til det helt store smagsdommeri med hensyn til, hvilke organisationer der skal på henholdsvis positiv- og negativlisten. Og uanset at man ved feberredninger her på det sidste f.eks. har forsøgt at redde skindet for nogle af de religiøse blade, så har vi altså valgt hele vejen igennem ikke at støtte de forslag, der er kommet fra regeringen, hverken selve lovforslaget eller efterfølgende ændringsforslag, fordi forslagene grundlæggende har bygget på en diskrimination, en forskelsbehandling af forskellige medier og blade og foreninger.

Smagsdommeriet har vi også oplevet på anden vis end med portostøtten i dette års finanslovsforslag og aftaler, nemlig de aftaler, der er indgået mellem regeringen og Dansk Folkeparti om at beskære støtten til Ulandssekretariatet, som ikke længere kan få nogen rammeorganisation. De 44 mio. kr., som det drejede sig om i hvert fald i første omgang, vidner om, at man fuldstændig tilfældigt og overnigt bare kapper en enkelt organisation af, fordi man af en eller anden grund ikke kan lide lige præcis den form for ulandshjælp. Det til trods for at regeringen selv ved flere lejligheder har tilkendegivet, at f.eks. det at få et bedre arbejdsmiljø i nogle af udviklingslandene i virkeligheden også er forudsætningen for, at man kan få et bæredygtigt erhvervsliv, og for at man kan få skabt et investeringsklima i de pågældende udviklingslande, der gør, at man kan få den udenlandske kapital, som er så helt afgørende for udviklingen af en bæredygtig økonomi i mange udviklingslande.

Beskæringerne af Ulandssekretariatet er i øvrigt også et udtryk for, at regeringen fortsætter nedskæringerne på ulandsområdet. Da man i sin tid gik til valg, var det et ønske fra regeringspartierne side at lave besparelser på ulandsområdet et enkelt år, for at man kunne give sundhedsvæsenet en saltvandsindsprøjtning. Men de besparelser er nu rent faktisk blevet permanente, og ulandsbistanden bliver ikke engang længere pristalsreguleret. Oven i det kommer så nu, at man har skåret 44 mio. kr. ekstra. Regeringen er på ulandsområdet ganske enkelt ikke til at regne med, når det gælder om, hvor mange penge man vil bruge til de allerfattigste i verden.

Kl. 17.10

Men hvad værre er: De meget bratte nedskæringer og omlægninger, der er sket på det områ-

de, og som nu også sker for Ulandssekretariatets vedkommende, er i virkeligheden med til ikke bare at spilde en masse menneskelige ressourcer både herhjemme og i udviklingslande, men også med til at gode, investerede danske skatteyderkroner i udviklingslandene går til spilde, fordi man ikke får fulgt op på de projekter, man har igangsat, f.eks. i de to programsamarbejdslande, der er røget og strøget, Malawi og Eritrea.

Regeringen har i det år, som nu i øvrigt er ved at rinde ud, gang på gang kaldt til værdikamp. Det skete i første omgang med statsministerens tale sidste nytår, og jeg synes, det er tankevækkende, at vi nu, hvor der er gået et år, siden den værdikamp blev indledt, står med en finanslov og en drøftelse om regeringens overordnede økonomiske politik, der i høj grad kredser om, at nu skal borgerne have flere penge til forbrug, vi skal have gang i forbrugsfesten, vi skal sørge for, at vi alle bliver rigere af skattelettelser. Det er et uhyggelig kortsigtet perspektiv.

Det er vel i virkeligheden også, set med Kristendemokraternes øjne, en lidt underlig forventning at have til den danske befolkning, en af verdens rigeste nationer, en af de befolkninger i verden, som har alt, at det, man skulle efterspørge, er at få yderligere mere.

Det er kortsigtet, at man heller ikke satser langt mere på det forebyggende arbejde. Jeg har allerede nævnt det i forbindelse med kriminalforsorgen og forliget herom, men også på det sociale og sundhedsmæssige område, hvor man kunne sætte langt stærkere ind, både for at mindske nogle af de store menneskelige omkostninger, der er på det område, og så sandelig også for at få begrænset de offentlige udgifter; de mange udgifter, vi bruger på det, vi kunne kalde den sociale skadestue og ikke bare på den skadestue, der findes på hospitalerne. Det gælder på hele misbrugsområdet, hvor der vel er taget initiativer også med midler fra satspuljen på alkohol- og narkoområdet, men hvor der er brug for langt mere, f.eks. en behandlingsgaranti for alkoholikere.

Der kunne også bruges penge og faktisk ikke så voldsomt mange til parrådgivning for at afværge, at så mange behøver at lade sig skille. Der kunne bruges penge til hjælp til incestofre, til at forebygge uønsket graviditet osv., hvor det, der tæller stærkest for os, selvfølgelig først og fremmest er at mindske de menneskelige omkostninger, men hvor der rent faktisk, hvis man endelig vil se sådan på det, også kan være økonomiske gevinster ved at handle i tide og ved at